D•N
6/9 1950

Försvar för Wahlbärjeri

Under måndagens radiointervju med statsminister Erlander nämndes namnet David Hall — till påstålig förargelse för svaranden. Vid ett annat tillfälle svävade namnet på en annan maktfullkomlig kommunalpamp i luften. Det var när redaktör Englund berörde partinepotismen vid kommunala tjänstetillsättningar och efterlyste statsministerns inställning till ett besvärsinstitut för dylika ärenden. Lyssnarna fick höra att den kommunala självstyrelsens princip skulle lägga hinder i vägen för en betryggande lösning. Hur det förhåller sig med den saken belyses av det fall som icke nämndes, av fallet Wahlbärj.

Det var handläggningen av tjänsteärgor i Stockholms barnavårdsnämnd som gav stöten till Wahlbärjeriets avslöjande. Man hade iakttagit att unga partivänner till borgarrådet i anmärkningsvärt stor utsträckning placerades på nyinrättade poster och att fackutbildad personal drog sig för att söka plats under honom. Sedan väl Dagens Nyheter fäst uppmärksamheten vid dessa missförhållanden visade självständiga tjänstemän — oberoende av sina partipolitiska sympatier — en bestämd vilja att komma till rätta med det onda. Den ena tvivelaktiga tjänstetillsättningen efter den andra drogs fram i ljuset. Spåren ledde vidare till den halvkommunala förening för sinnesslövård där hr Wahlbärj också fått härskarposten. I denna för daglig insyn avskärmade miljö hade hans benägenhet för maktmissbruk utvecklats fritt. Självrådigt hade han anställt nära släktingar och givit dem till uppgift att för yrandra redovisa medel som i realiteten tillhörde staden. Hur betänkliga ting en sådan förvaltning kunde tillåta sig har först så småningom blivit bekant; en skrämmande inblick i läget gavs emellertid redan av den offentliga granskningsnämnd som tillsattes sedan tjänstemännens organisationer framfört bestämda krav på opartisk och ingående undersökning.

Ehuru den press som stod hr Wahlbärj nära automatiskt upprätt till hans försvar, höjdes ingen röst till klander mot tjänstemännens begäran om en granskning eller mot stadskollegiets beslut att tillsätta en granskningsnämnd. I denna placerades dels medlemmar av Stockholms stads besvärsnämnd — som enligt gällande författningar inte får uppta ärenden från socialrotelen —, dels utomstående jurister. Ingen har påstått att denna blandade nämnd genom sin utredning och sina fällande omdömen skulle ha kränkt den kommunala självbestämningsrätten. Och ur nämndens betänkande framkommer en bild av Wahlbärjeriet som med effertyck inskärper hur väl alla kommuner behöver organ som förmår hindra självbestämmandet att slå över i självsvåld eller övervåld.

De kommunala förtroendemännen i hr Wahlbärjs nämnder, styrelser och kommittéer kunde, trots aktningsvärda anströngningar på sina håll, endast i ringa utsträckning påverka själva systemet. Särskilt i tjänsteärenden var de vanligtvis beroende av en föredragning som hr Wahlbärj ofta visste dirigera efter sin vilja. Under en period satt alla hans chefstjänstemän på relativt kortvariga förordnanden, och klagomål från underordnade tedde sig inte bara meningslösa därför att ingen besvärsrätt fanns, utan också farliga för den klagandes utsikter att i annat sammanhang bli rättvist behandlad. Endast genom en samlad aktion från tjänstemännen och från krafter som stod helt utanför hr Wahlbärjs inflytande kunde hans förehavanden bringas i dagen och bringas till ett slut.

Om Wahlbärjeriet utgör den grövsta form av kommunalt maktmissbruk som avslöjats i vårt land, skall ingen därför tro att Wahlbärjstendenser är rena undantagsfall. Från de förvaltningar i Stockholm där tjänstemännen kan vädja till besvärsnämnden finns åtskilliga exempel på klart klandervärda tjänstetillsättningar som överklagats och rättats — men det har också hänt att en småpäve saboterat kraven på rättelse. Ute i landet, där motsvarigheter till besvärsnämnden saknas, förefaller det sällan lönt att dra liknande orättvisor inför offentligheten, men en noggrann tidningsklippare möter dock något dussintal kommunala tjänstetillsättningar och efterlyste statsministerns inställning till ett besvärsinstitut för dylika ärenden. Lyssnarna fick höra att den kommunala självstyrelsens princip skulle lägga hinder i vägen för en betryggande lösning. Hur det förhåller sig med den saken belyses av det fall som icke nämndes, av fallet Wahlbärj.

Det var handläggningen av tjänsteärgor i Stockholms barnavårdsnämnd som gav stöten till Wahlbärjeriets avslöjande. Man hade iakttagit att unga partivänner till borgarrådet i anmärkningsvärt stor utsträckning placerades på nyinrättade poster och att fackutbildad personal drog sig för att söka plats under honom. Sedan väl Dagens Nyheter fäst uppmärksamheten vid dessa missförhållanden visade självständiga tjänstemän — oberoende av sina partipolitiska sympatier — en bestämd vilja att komma till rätta med det onda. Den ena tvivelaktiga tjänstetillsättningen efter den andra drogs fram i ljuset. Spåren ledde vidare till den halvkommunala förening för sinnesslövård där hr Wahlbärj också fått härskarposten. I denna för daglig insyn avskärmade miljö hade hans benägenhet för maktmissbruk utvecklats fritt. Självrådigt hade han anställt nära släktingar och givit dem till uppgift att för yrandra redovisa medel som i realiteten tillhörde staden. Hur betänkliga ting en sådan förvaltning kunde tillåta sig har först så småningom blivit bekant; en skrämmande inblick i läget gavs emellertid redan av den offentliga granskningsnämnd som tillsattes sedan tjänstemännens organisationer framfört bestämda krav på opartisk och ingående undersökning.

Ehuru den press som stod hr Wahlbärj nära automatiskt upprätt till hans försvar, höjdes ingen röst till klander mot tjänstemännens begäran om en granskning eller mot stadskollegiets beslut att tillsätta en granskningsnämnd. I denna placerades dels medlemmar av Stockholms stads besvärsnämnd — som enligt gällande författningar inte får uppta ärenden från socialrotelen —, dels utomstående jurister. Ingen har påstått att denna blandade nämnd genom sin utredning och sina fällande omdömen skulle ha kränkt den kommunala självbestämningsrätten. Och ur nämndens betänkande framkommer en bild av Wahlbärjeriet som med effertyck inskärper hur väl alla kommuner behöver organ som förmår hindra självbestämmandet att slå över i självsvåld eller övervåld.

De kommunala förtroendemännen i hr Wahlbärjs nämnder, styrelser och kommittéer kunde, trots aktningsvärda anströngningar på sina håll, endast i ringa utsträckning påverka själva systemet. Särskilt i tjänsteärenden var de vanligtvis beroende av en föredragning som hr Wahlbärj ofta visste dirigera efter sin vilja. Under en period satt alla hans chefstjänstemän på relativt kortvariga förordnanden, och klagomål från underordnade tedde sig inte bara meningslösa därför att ingen besvärsrätt fanns, utan också farliga för den klagandes utsikter att i annat sammanhang bli rättvist behandlad. Endast genom en samlad aktion från tjänstemännen och från krafter som stod helt utanför hr Wahlbärjs inflytande kunde hans förehavanden bringas i dagen och bringas till ett slut.

Om Wahlbärjeriet utgör den grövsta form av kommunalt maktmissbruk som avslöjats i vårt land, skall ingen därför tro att Wahlbärjstendenser är rena undantagsfall. Från de förvaltningar i Stockholm där tjänstemännen kan vädja till besvärsnämnden finns åtskilliga exempel på klart klandervärda tjänstetillsättningar som överklagats och rättats — men det har också hänt att en småpäve saboterat kraven på rättelse. Ute i landet, där motsvarigheter till besvärsnämnden saknas, förefaller det sällan lönt att dra liknande orättvisor inför offentligheten, men en noggrann tidningsklippare möter dock något dussintal kommunala tjänstetillsättningar och efterlyste statsministerns inställning till ett besvärsinstitut för dylika ärenden. Lyssnarna fick höra att den kommunala självstyrelsens princip skulle lägga hinder i vägen för en betryggande lösning. Hur det förhåller sig med den saken belyses av det fall som icke nämndes, av fallet Wahlbärj.

Det var handläggningen av tjänsteärgor i Stockholms barnavårdsnämnd som gav stöten till Wahlbärjeriets avslöjande. Man hade iakttagit att unga partivänner till borgarrådet i anmärkningsvärt stor utsträckning placerades på nyinrättade poster och att fackutbildad personal drog sig för att söka plats under honom. Sedan väl Dagens Nyheter fäst uppmärksamheten vid dessa missförhållanden visade självständiga tjänstemän — oberoende av sina partipolitiska sympatier — en bestämd vilja att komma till rätta med det onda. Den ena tvivelaktiga tjänstetillsättningen efter den andra drogs fram i ljuset. Spåren ledde vidare till den halvkommunala förening för sinnesslövård där hr Wahlbärj också fått härskarposten. I denna för daglig insyn avskärmade miljö hade hans benägenhet för maktmissbruk utvecklats fritt. Självrådigt hade han anställt nära släktingar och givit dem till uppgift att för yrandra redovisa medel som i realiteten tillhörde staden. Hur betänkliga ting en sådan förvaltning kunde tillåta sig har först så småningom blivit bekant; en skrämmande inblick i läget gavs emellertid redan av den offentliga granskningsnämnd som tillsattes sedan tjänstemännens organisationer framfört bestämda krav på opartisk och ingående undersökning.

Ehuru den press som stod hr Wahlbärj nära automatiskt upprätt till hans försvar, höjdes ingen röst till klander mot tjänstemännens begäran om en granskning eller mot stadskollegiets beslut att tillsätta en granskningsnämnd. I denna placerades dels medlemmar av Stockholms stads besvärsnämnd — som enligt gällande författningar inte får uppta ärenden från socialrotelen —, dels utomstående jurister. Ingen har påstått att denna blandade nämnd genom sin utredning och sina fällande omdömen skulle ha kränkt den kommunala självbestämningsrätten. Och ur nämndens betänkande framkommer en bild av Wahlbärjeriet som med effertyck inskärper hur väl alla kommuner behöver organ som förmår hindra självbestämmandet att slå över i självsvåld eller övervåld.

De kommunala förtroendemännen i hr Wahlbärjs nämnder, styrelser och kommittéer kunde, trots aktningsvärda anströngningar på sina håll, endast i ringa utsträckning påverka själva systemet. Särskilt i tjänsteärenden var de vanligtvis beroende av en föredragning som hr Wahlbärj ofta visste dirigera efter sin vilja. Under en period satt alla hans chefstjänstemän på relativt kortvariga förordnanden, och klagomål från underordnade tedde sig inte bara meningslösa därför att ingen besvärsrätt fanns, utan också farliga för den klagandes utsikter att i annat sammanhang bli rättvist behandlad. Endast genom en samlad aktion från tjänstemännen och från krafter som stod helt utanför hr Wahlbärjs inflytande kunde hans förehavanden bringas i dagen och bringas till ett slut.

Om Wahlbärjeriet utgör den grövsta form av kommunalt maktmissbruk som avslöjats i vårt land, skall ingen därför tro att Wahlbärjstendenser är rena undantagsfall. Från de förvaltningar i Stockholm där tjänstemännen kan vädja till besvärsnämnden finns åtskilliga exempel på klart klandervärda tjänstetillsättningar som överkla-

Hr Höglund allt vildare

I sitt anförande vid måndagens debatt riktade hr Höglund två beskyllningar av särgen art mot Dagens Nyheter. Den ena gick ut på "att Dagens Nyheter vägrar att inta som annons Stockholms arbetarkommuns sakliga redogörelse (för förhållandet mellan socialdemokrater och kommunister) i tidningen Kommunbladet" (stenografiskt referat). Det är riktigt att Dagens Nyheter så handlat. Ingen tidning torde vara beredd att som annonser införa ledande artiklar i andra tidningar; de orimliga konsekvenserna av en sådan trafik lär vara uppenbara. Att den ifrågavarande artikeln är på en gång osann och kränkande har redan klarlagts i Dagens Nyheter och kommer ytterligare att fastslås.

Vidare anförde hr Höglund att "vid riksdagsmannavalet 1948 samma tidning — Dagens Nyheter eller Dag Ny, som den kallas av Nordens Karlsson — Dag Ny kunde låna Ny Dag papper vid valet, så att dess valnummer kunde utkomma — de räkade sakna papper, Dag Ny och Ny Dag de tycks vara sästa kusiner. Kanske också dessa episoder säger någonting om var folkpartiet ser sina verkliga motståndare: i oss eller i kommunistpartiet."

Dagens Nyheters politiska ledning har saknat all kännedom om denna sak. Enligt vad som inhämtats är emellertid hr Höglunds framställning på vissa punkter helt oriktig; den transaktion som åsyftas ägde rum efter valet (i oktober 1948) och innebar inte lån av papper från Dagens Nyheter. Däremot är det riktigt att Dagens Nyheters ekonomiska ledning genom att inte utta 40 ton papper av 1948 års ranson möjliggjorde för Ny Dag att erhålla denna kvantitet i förskott på 1949 års tilldelning; år 1949 ersattes också papperskvantiteten. Beslutet, som träffades i samförstånd med andra tidningar, motiverades av att Dagens Nyheter med sin stora pappersförbrukning inte var beroende av dessa 40 ton och därför tillfälligt kunde ställa dem till förfogande; åtgärden framstod som en konsekvens av Ny Dags medlemskap i Svenska tidningsutgivarföreningen. Det hela fattades som en rent teknisk angelägenhet, utan intresse för tidningens politiska ledning.

Att Dagens Nyheter anklagas för samförstånd med kommunisterna måste förbluffa tidningens läsare. Då hr Höglund har kraft att framföra en sådan beskyllning, förstår man emellertid att han kan förmena att mångåriga samarbete med Stockholms kommunister. På detta sätt blir beskyllningen av intresse och värde; den avslöjar sin upphovsman. Hr Höglund är fast i sina egna garn och slår allt vildare omkring sig.

Vem skrämmer värst?

"En folkpartirörst kan bli högertröst", står det på en jättelöpsedel som socialdemokraterna har prytt Stadshusbron med. Frånsett att detta inte precis stämmer med erfarenheterna från förra valet — högern fick då just ingenting att trösta sig med — så är det ganska roande att iaktta förskjutningen i socialdemokraternas skrämselsingtation. Först gjordes folkpartiet till busen bland de borgerliga — nästan övertrissande kommunisterna. Någon aggressivare, lömskare, reaktionärare riktning än de liberala fanns inte. För dem varnades med megafon. Nu kan man inte hitta på bättre för att avhålla arbetarna från att ge sin röst åt folkpartiet än att de kan komma att hjälpa högern med en stödröst på grund av kartellreglerna. Folkpartiet har alltså till sist tillerkänts en plats bland framstegspartierna. Det gick inte att vidhålla en konstruktion som låg på alltför stort avstånd från verkligheten — den verklighet som arbetarväljarna trots all vanställande propaganda mot de liberala tämligen bra känner till.

En liknande iaktagelse kan man göra i Z. Höglunds Konserthusanförande. Den mannen har ju skrikit allra värst om folkpartiets onda avsikter, han gjorde några ansatser även denna gång — men så övergick han plötsligt till att tala om samverkan med högern som den största faran. Folkpartiet var inte av sig självt så uselt att det inte kunde bli uslare genom att komma i dåligt sällskap!

Den Höglundska bevisningen för att folkpartiet måste binda sig vid högern och gå med på dess "standardsänkningslinje" m. m. byggde på antagandet att de liberala skulle göra som socialdemokraterna efter förra valet, alltså ingå en enkidig överenskommelse i stil med de Höglund-Olssonska protokollsutfästelserna, numera registrerade i Ny Dag. Men folkpartiet vänder sig ju direkt mot denna metod. Avskaffas den socialdemokratisk-kommunistiska stadsfullmäktigemajoriteten genom folkpartiets fortsatta framgarsch, så är avsikten icke att inleda någon lealerad samverkan med högern eller socialdemokratin, utan att inbjuda till samarbete på bredaste bas och i överensstämmelse med de bästa kommunalpolitiska traditioner. Folkpartiet är angeläget att realisera sitt program och att samla goda krafter från olika demokratiska partier om ett stabilt reformarbete. Att handla i enlighet med hr Höglunds anvisningar eller förutsägelser vore att motverka egna huvudsyften — något som det aldrig kan bli tal om. Även den konstruktionen faller platt till marken. För övrigt verkar inte högern numera så skräckinjagande att socialdemokraterna behöver vara rädda för den som för en pestsmittad. Den socialdemokratiska ledningen brukar annars bromma högern för dess beskedlighet, dess allmänna foglighet.

Den djupa sekretessen i rådhusrätten

rörande det senaste spionerimålet har hovrätten inte velat upprätthålla — det gällde att en det upplysningar från utlänningskommissionen om hit anlända balter hade begagnats i illegitimt syfte. Skälen mot öppna dörrar har i viss utsträckning underkänts. I stället har det blivit en rättegång med partiell offentlighet, så att utomstående kunnat bilda sig en viss uppfattning om vad det hela går ut på och säkerhetspolisens spaningsarbete å andra sidan inte väsentligt förvrårats i fortsättningen. De anklagade, i lägre rätt dömda, har anledning att vara tillfredsställda med denna inskränkning av mörkläggningen. Deras handlingssätt — under alla omständigheter förklarligt med hänsyn till tjänstemäna diskretionsplikt — framträder nu i sin rätta dager: det är inte flyktingar, utan förklädda Sovjetagenter som de velat avslöja väster ut, närmast i samband med att "flyktingarna" planerat resa till Kanada. Allmänna opinionen dömer sådana avsikter mindre hårt än flyktingspionage på Sovjets vägnar — och varför skulle de skyldiga på grund av utbrett missförstånd om arten av deras brott utsättas för härdare moraliska förkastelsedomar än de förtjänat? Dess bättre har det nu visat sig att de inte behövde offras för säkerhetspolisens skull. Både från upplysningsgympunkt och med hänsyn till att rätt skall skipas är det ett stort intresse att se kretessen inte i något fall sträcks längre än som är nödvändigt.

PRESSGRANNAR

"Människan främst" står det på en valaffisch — men hur går det ihop med att de som utfärdar den parollen samtidigt tilldelar den en skylda människan äktare genom mötesbeslut? frågar Folkbiutins-Kuriren (fp), utgående från vad man nu vet om kollektivanslutningens väsklande regler:

En del fackföreningar låta visserligen en reservation bli för all framtid giltig, men exempelvis i Eskilstuna måste en kollektivanslutten, som inte vill vara med, reservera sig mumligt varje år. Försumar han någon gång detta, blir han det året automatiskt inräknad i regeringspartiet och officiellt utnämnd till socialdemokrat . . . Lika uppseendeväckande är den godtyckliga behandlingen av reservanterna rent praktiskt. I praktiken är en formlös röra, utan fasta regler och högst godtyckligt utövad. Den har ej heller befunnits mantyttig i propagandan, utan hör till de saker som "kompisit bort" i valrörelsen. Trots umfropen över nytillkomna medlemsklumpar har uppbört. Till sist har man nödgats aktualisera frågan från liberalt håll, men inte ens sedan detta skett tycks socialdemokratin vara benägen för en ny debatt:

Den skulle kunna uppväcka tvivel och — som i Alfredshem, Eskilstuna och Kryllbo — medföra att fem knappa tredjedel av fackföreningsrörelsens medlemmar, som man efter femtio års arbete lyckats föra in kollektivt i partifällan, minskades.

Svar står intrycket av ett stort parti, som fäster större avseende vid kvantitet än vid kvalitet, och som inte vill överge utmanande och för den enskilde kränkande arbetsmetoder, bara det kan få hans pengar och hans namn i medlemsmatrikeln. Av trygna och stingna tårkärver man skall — ty pengar lukta inte — och av par bekvämlighet avsäger man från att gå den personliga övertygelsens svåra väg.

Ett odemokratiskt surrogat för fri samverkan, en hopfösning som liknar deklasserar dem som drivs in i fällan i flock. Är svenska arbetare verkligen mindre måna om sin värdighet än andra samhällsgrupper? Det är dock intet solidaritetsbrott det är fråga om då det begärs lika stor frihet åt fackföreningsmän med olika politiska övertygelser.

Ibland passar det statsministern att spela ovetande i allmänt kända frågor. I radiointervjun ville han inte ställa huvudvikt om hr Hails politiska framtid, men en frågа framställde han: Pågår det någon strid bland socialdemokraterna i Västmanland? Tablå. Tydligen är det där en sida av statsministerns arbetsteknik när han blir trängd. Svenska Morgonbladet (fp) anför flera exempel.

Verkningarna av den röda fronten i Stockholm ville statsministern tydligen inte direkt förneka och i sak innebar hans ord därom ett erkännande av att allt inte var bra under de två första åren på perioden, men även här märkte man något av en önskan att inte se vad som tydligt syns. Vi vill minnas att den tendensen varit ännu starkare i tidigare uttalanden kring problemet 2.

Hr Wrigstad hade fullt fog för sin fråga om varför regeringen tappade intresset för den angelägenhet, nämligen partiernas finansiering, som gjordes till valets huvudpunkt förra gången. Statsministerns svar: "Det var ett val som tydligt synas. Vi vill minnas att den tendensen varit ännu starkare i tidigare uttalanden kring problemet 2.

Hr Wrigstad hade fullt fog för sin fråga om varför regeringen tappade intresset för den angelägenhet, nämligen partiernas finansiering, som gjordes till valets huvudpunkt förra gången. Statsministerns svar: "Det var ett val som tydligt synas. Vi vill minnas att den tendensen varit ännu starkare

Två förslag löser medicinarfrågan

Förutsättningarna för en ökning av antalet medicinska studerande vid Uppsala universitet har nu närmare undersökts av sakkunniga, som i sin utredning behandlar två alternativ. Det ena avser en ökning av antalet studerande från nuvarande cirka 60 till 80 och det andra en ökning till 100 per år.

En ökning till 80 per år kräver för den preklinska undervisningen inte några andra större, omedelbara lokalutvidgningar än en nybyggnad för den fysiologiska institutionen. Som ett provisorium kan under något ett par år detta antal undervisa i den nuvarande fysiologiska institutionsbyggnaden.

Den kliniska undervisningen av 80 studerande per år förutsätter en utbyggnad av Akademiska sjukhuset. Under tiden för utbyggnaden kan 25 à 30 studerande per år få sin kliniska utbildning vid medicinska högskolan i Göteborg.

För att öka antalet studerande till 100 per år måste uppföras nybyggnader för de fysiologiska och histologiska institutionerna och sjukbyggnader till de farmakologiska och medicinsk-kemiska institutionerna.

De sakkunniga har varit professor Gunnar Blix, ordförande, samt laboratör Anders Grönvall och byggnadsrådet Gunnar Wejke.

Biblioteksskolan.

Skolöverstyrelsen har till delägare i Biblioteksskolan september 1950—mars 1951 utsett fil. kand. Per Andersson, fil. mag. Rune Arnling, fil. kand.na Britta Berg, Carin Bergman och Kerstin Borggård, fil. mag. Märtha Brehmer, fil. kand.na Karin Black, Sixten Dalsjö, Barbro af Ekenstam, Ulla Ekman, Elisabeth von Engeström, Thore Floderus och Sigrid Friman, fil. mag. Britta Gahlin, fil. kand. Elsa Hedström, bibliotekarie Adolf Henriksson, fil. kand.na Marianne Härlin, bibliotekarie Nils Jansson, fil. mag. Margit Johansson, fil. stud. Märet Johansson, fil. kand.na Karin Johnes, Anne-Marie Josefson, Erik Karlén och Britta Klarin, fil. stud.na Birgitta Larsson och Estrid Larsson, fil. mag. Britta Laurell, fil. kand.na Birgitta Lönnell, Inga Lundblad, Ulla Lindén, Mai Magnusson, Inga Nordenstam, Gunilla Nyrèen och Karl Olsson, fil. lic. Thord Ptenee Jacobson, fil. kand.na Anna-Marie Porath, arkitekt blankt ingen mening, värd att ge tillkänna.

Hade det varit television, skulle radiopublikken fått se hur statsministerns lade huvudet på sned och anlade sin allra blygsammaste min.

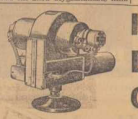

Installera
Driftsäker
Oljeeldning
QUIET AUTOMATIC
helautomatisk högtrycksbrännare
Kontrakt å eldningsolja ombesörjes!
Kompletta installationer utföres av montörer med mångårig erfarenhet — erforderliga reservdelar alltid i lager — service dygnet om.
IDO
Värme & Sanitets AB IDO,
Luntmakargat. 32—34, Stockholm.
Tel. växel 23 01 95.

DAGENS NYHETER

TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagnyheter,
Postgiro 1616 (för annonser)
Summer 1607 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten.
(Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Ehlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Rudman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Rodhe.

PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmsupplagan
Månad .. 4: 75 Kvartal .. 13: 75
Halvår .. 27: — Helår .. 54: —
SENASTE ANNONSPRISLISTA dateread 15/5 1950 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Dyrbar kränkning av föreningsrätten

Arbetsdomstolen har meddelat dom i ett mål om föreningsrätt mellan Stockholms bygnadsarbetareförbund och byggnadsingenjör Erik Mattsson. Syndikatet gjorde gällande att arbetare avskedats emedan de var anslutna till syndikatet, och att Mattsson därför gjort sig skyldig till kränkning av föreningsrätten samt intrång i syndikatets verksamhet. Domstolen har förpliktat Mattsson att för förlorad arbetsförtjänst till tre arbetare betala sammanlagt 1.500 kr, samt desutom som allmänt skadestånd 500 kr. till var och en. Till syndikatet skall utgå 500 kr. samt rättegångskostnader 743 kr.

Björnarna närgångna.

Nybyggarna i Juktådalen har stort besvär av de närgångna björnarna. I Dikseie har flera får rivits av björn när de gått på bete, och även på andra håll har man förlorat smärre kreatur.

Från Arvidsjaur meddelas att man där fumnit björnspår endast fyra km från samhällets centrum. Tidigare har björnarna i dessa trakter inte vågat sig så nära bebyggelsen. (TT, Umeå.)

Polsk trälare kom med fyra flyktingar.

En nybyggd polsk trälare kom på måndagseftermiddagen till en hamn på Ardkunten med fem man ombord. Fyra av dessa sade sig vara politiska flyktingar, medan den femte icke ville lämna båten utan begärde att bli sänd tillbaka till hemlandet. (TT, Ystad).

MORRIS COMMERCIALS KRAFTIGA DIESEL VISAS PÅ S:T ERIKSMÄSSAN

(Storängsbotten)

5 1/2 ton

1.3 l/mil

På S:t Eriksmässan visas för första gången Morris Commercials kraftiga dieseldrivna och rekordekonomiska lastvagn.
5-tonnaren är den största enheten i Morris-Commercial-serien, som tillverkas av Nuffieldkoncernen vid Europas största lastbilsfabriker. Den 6-cylindriga dieselmotorn utmärker sig för sensationellt låg bränsleförbrukning — 1,3 lit. per mil. Robust byggd för hårda tag under lång tjänst och med Nuffieldmärket som kvalitetsgaranti, är 5-tonnaren en lastvagn, som utmärkt passar för svenska förhållanden.

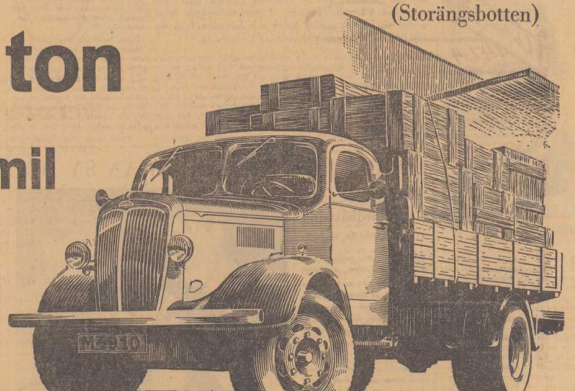

Generalagent:

FÖRENADE BIL

MALMÖ • GÖTEBORG • NORRKÖPING • JÖNKÖPING

Återförsäljare i Stockholm: AB Wilhelm Kindwall

A NUFFIELD PRODUCT

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.